

EMPOWERING

Ács Dániel

NYOLCEZER MÉTERREL A LEHETŐSÉGEK FÖLÖTT

„A legnagyobb hiba, ha az adott feltételeinkre gondolvá választunk célt, életpályát. Ehelyett arra kellene hagyatkoznunk, amit érzünk.”

Andy Holzer vakon született. Nem álmodik látásról, inkább arról, hogy megmássza a Mount Everestet. Számára nem is elérhetetlen magasságokról fantáziál, hiszen már háromszor járt életében 8 ezer méter fölött. Ez az osztrák férfi ugyanis hegymászó, és nem is akármilyen. 47 éves korára meghódította hat kontinens legmagasabb csúcsait – már csak az ázsiai van hátra.

MINDENNAPI PSZICHOLÓGIA - 2013/6. SZÁM 15

EMPOWERING

Andyvel Skype-on beszélgettem. Először azt kérdeztem tőle, miért kezdett el mászni. Kevés képtelenebb ötlet juthatott volna eszébe! Elmesélte, hogy ma is ugyanaz motiválja, amiért életében először, kilencévesen hegyet akart mászni: hogy képet alkothasson a fejében. Iskolatársai, barátai gyakran áradoztak, milyen szép, hatalmas hegység veszi körül a lakóhelyüket. A Dolomitokról beszéltek, Andy ugyanis Kelet-Tirolban nőtt fel. Ő persze sosem tudott bekapcsolódni ezekbe a beszélgetésekbe. „Nemcsak a hegyeket, de a napot, a fákat, a szép lányokat sem láttam” – mondja.

Már apró gyermekként minden ujjával meg akarta érinteni a sziklákat, mint egy arcot, de egy családi tragédia miatt erre kilencéves koráig várnia kellett. Anyjának profi alpinista bátyja mászás közben halt meg. Szüleivel gyakran sétáltak a hegyekben, de csak sík terepen – s ő úgy botorkált, mintha részeg lett volna. Aztán egy őszi napon – hajszálpontosan emlékszik rá, mikor – apja elvitte egy meredek, sziklás terepre túrázni. Andy nekitámaszkodott a hegyoldalnak, megkapaszkodott, és mászni kezdett. Úgy érezte, lekerült kezéről a bilincs. „Életemben először másztam, mégis rögtön lehagytam édesapámat, és végigcsináltam a háromórás túrát.”

Ezután rendszeresen jártak apjával a Dolomitokhoz. Egy alkalommal megismerkedtek a hegymászó Hans Brucknerrel, aki vállalta, hogy a tízéves vak fiút magával vi-

szi néhány könnyű szakaszon. „A városban mindenki örültnek nézte Hansot” – emlékszik Andy. Tíz évig másztak azután együtt, Hans a család jó barátja lett, s nemcsak a hegymászó-technikákra, de sielni is megtanította Andyt. „Ma már mindenki az ő vállát veregeti a városban, hogy felfedezett engem” – nevet. Hans volt tehát első – és legfontosabb – mászópartnere. Édesanyja és édesapja mellett ő volt a leginspirálóbb ember a fiatal Andy életében. Ők nem féltek. „Sőt, a szüleim inkább megnyugodtak. Aggódtak, hogy vakon nem élek majd boldogan. Miután mászni kezdtem, soha többet nem aggódtak emiatt. Örültek, hogy

megtaláltam a saját utamat” – meséli Andy. Felnőtt életében felesége, Sabine bátorítja leginkább, akivel 23 éve remek házasságban élnek – ahogy Andy mondja, nem követik el azt a gyakori hibát, hogy megbilincselik egymást. Szabadabbnak érzi magát felesége mellett, mint nélküle. Sabine minden életveszélyes kaland előtt így szól: „Menj és mász! Erős vagy!”

De egyáltalán hogyan mászik? Hogy válhatott valaki világhírű hegymászóvá, aki nem is lát? Hogyan képes megjegyezni és feldolgozni olyan hatalmas mennyiségű, tapintás útján beérkező adatot, ami egy

ezerméteres sziklafal elképzeléséhez szükséges? – soroltam a kérdéseket. Andy úgy felel, ez nem okoz gondot, nem megerőltető. Mivel ő nem lát, agyának több energiája marad arra, hogy más érzékszerveinek jelzéseire figyeljen. Tíz ujjá szkennerként működik, s mászás közben hangokat ad ki vagy kavicsokat dob a szikla felé, hogy a visszhang alapján tájékozódjon – s amikor denevéremlernek nevezem, ő csak nevet: „Pontosan!” Amikor azt kérdezem, fél-e a magasságtól, egyáltalán érzi-e, milyen mélység van alatta, ha nem lát? Azt mondja, ezt gyakran megkérdezik tőle előadásain. Kedvenc szokása ilyenkor az, hogy visszakérdez: „Képzeld el, hogy nyitott szemmel felmászol ezer méterre, majd becsukod a szemed. Na, most már nem félsz?” Andy Magyarországon még nem tartott előadást – maga is meglepődik egy pillanatra, hogy sosem járt a szomszédos országban. Megígéri, hogy hamarosan ide is ellátogat – ha nem is a hegyek miatt.

Az interjú előtt egy döbbenetes videót láttam Andyól. Egy film kedvéért együtt másztak Erik Weihenmayrrel – szó szerint vak vezetett világtalant. Erik szintén vak, és profi hegymászó – Andyn kívül a világon az egyetlen, aki a legnehezebb terekre is felmerészkedik. Ez volt az első és egyetlen hasonló mutatvány a hegymászás történetében. Andy később elmondta, csak az zavarta, hogy nem tudta megkérdezni a mögötte mászó Eriktől, merre van a kulacs – egyébként imádta a közös túrát. A lapos szakaszokon Andy apró kőveket hajigált, hogy hallja, merre vannak nagyobb hasadékok, míg Erik egy speciális bottal tapogatta ki a biztonságos utat. Közben folyamatosan beszéltek egymáshoz és megosztották az információkat. Félúton cseréltek, ki vesse a másikat a meredek szakaszokon. Andy vezetni és követni is szeret – azt mondja, attól függ, ki a partnere.

Nagy álma, hogy teljesítse a hegymászók „bancslistáját” – a Seven Summits, azaz a hét kontinens legmagasabb csúcsainak meghódítását. Az indonéziai Carstens-csúcs (4884 m), az antarktiszi Vinson-hegy (4892 m), az oroszországi Elbrusz (5642 m), a tanzániai Kilimandzsáró (5895 m), az alaskai McKinley-hegy (6194 m) és az Argentínában magasló Aconcagua (6961 m) már megvolt. A Mount Everestre még nem jutott fel, de már sielt a Himalája végtelen lejtőin... Erről viszont csak legközelebb mesél, most várja Sabine, aki egy emelettel följebb a vacsorát készíti. Andy nem a rekordokért vagy a hírnévért mászik, nem is a bűvös számok miatt. Inkább a szagokért, az ízekért és az új találkozásokért utazik a világ távoli tájaira. A legkülönlegesebb emléke azonban éppen az Antarktiszhoz fűződik, ahol mászás közben egyetlen hangot sem hallott, lenyűgözte a csend. Se zaj, se illatok – csak ő, és ujjai alatt a hegy...

Andy Holzer 1966-ban született Linzben. Gyerekkorában megtanult síelni, biciklizni és szárfőzni is. 17 éves koráig teljesen bizonytalan volt, hogyan, miből fog megélni, milyen munkát talál majd magának. Attól tartott, hogy kosárfonáson és seprűkészítésen kívül semmire nem lesz képes, amiért pénzt fizetnének. Édesapja kétféle lehetőséget ajánlott neki: telefonos ügyfélszolgálati állást és fizioterapeuta-képzést. Andy az utóbbit választotta. 1990-ben kezdett el terapeutaként dolgozni, és csak 2009-ben hagyta abba. Ugyanabban az évben, '90-ben alapította meg zenekarát, a Dolomiten-duót; 2008-ig basszusgitározott és énekelt a bandában. „A kilencvenes években minden reggel 7-től délután 5-ig a kórházban dolgoztam, este pedig hotelekben és éttermekben zenéltem, hogy pénzt gyűjtsek egy saját házra” – mondja. Az utóbbi években viszont már annyi helyen tart előadásokat európai városokban, nagyvállalatoknál, hogy kizárólag abból él. Emellett egy könyvet is írt az életéről.

A hegymászást metaforának használja, ha ír vagy előad. Szerinte az a legnagyobb hiba, ha az adott feltételeinkre gondolva választunk célt, életpályát. Ehelyett arra kellene hagyatkoznunk, amit érzünk.

„Látod, én vak vagyok és mégis hegymászó. A gyermekeinket is ebben a szellemben kellene tanítani az iskolában, a versengés helyett.”

A képek forrása: www.andyholzer.com